

III

Въ лицата свежестъ вѣятъ
пирински вѣтрове
вѣковни мури пѣятъ
въ дълбоки лесове.

И сякашъ, че разказватъ
за стари времена,
какъ Гоце Дѣлчевъ тука
далъ знакъ за свобода.

За славния Илинденъ,
когато въ огненъ бунтъ
възстанаха чадата
на Шаръ и на Бабунъ.

Свѣтулката проблѣсна
въ срѣднощнитъ гори
и миналото славно
откри и освѣти.

IV

Къмъ Струма и къмъ Вардаръ
ний двамата летимъ,
надъ Вардаръ се издигатъ
велики съсипни.

Тукъ дивний Крали Марко
надъ тъмнитъ скали
величествини кули
отъ мраморъ изградилъ.

И тамъ — отъ върховетъ —
пазилъ народа свой
и въ робскитъ години
не го забравялъ той.

Отъ пещеритъ тъмни
излазялъ всѣка нощъ
на робитъ да вдъхва
несъкрушима мощъ.

Надъ своята Родина
и днеска още бди
ювакътъ Крали Марко
отъ врагъ непобедимъ.

V

Какво подъ насъ синѣе
като парче небе
и въ утрото се смѣе
и праща ни привѣтъ?

„Добре дошли!“ ни шепнатъ
кристалнитъ води
и гаснатъ отразени
последнитъ звезди.

О, езеро край Охридъ,
отъ твойтъ брѣгове
ни свети Климентъ съ обичъ
при себе си зове.

Отъ дебри и клисури
до Бѣлото море
пристигатъ македонци
да чуютъ родна речъ.

Разбиха вѣковетъ
царства и градове,
хилядата години
не изличиха тебъ.

О, родна речъ, на мойта
Родина, що роди
Методия и Кирилъ —
славянскитъ светци.

Надъ роднитъ имъ кжщи
„Свѣтулка“ днесъ върви
и съ нея азъ пжтувамъ
съ възторжени очи.

И гледамъ все по-нови
и чудни красоти
надъ счупени окови
днесъ свобода блести.

„Свѣтулка“ вдига свойто
фенерче въ тоя край
на всички да разкъва
това, което знай,

И съ новата си книжка
на малкитъ деца
тя иска да извика:
— Честита свобода!

Вогданъ Срѣдногорски